

ха извехтѣли икони, зацапани съ голѣми петна отъ цѣлувкитѣ на богомолцитѣ. И тия бледни светци, рисувани неумѣло и просто, сякашъ оживяваха подъ трепетната игра на сѣнкитѣ и блѣсъка на свѣщитѣ. Очитѣ имъ, отразяващи пламъка на кандилата, гледаха замислено и строго. Тукъ нѣмаше нищо отъ разкоша, великолепието, златото и мрамора на ония храмове, въ които се чувствува величието и царственото могъщество на Бога. Но въ полумрака на това хладно и тъмно подземие сякашъ по-лесно се достигаше безкрайното милосърдие, тихата и кротка печаль на Исуса. Тукъ сж могли да идватъ, гонени отъ неволи и беди, само помрачени и скърбещи души. И за тжгитѣ, които е трѣбвало да се изплачатъ, за скръбнитѣ молитви, които бледнитѣ устни е трѣбвало да прошепнатъ, за разкрититѣ сърдца и души — блѣсъкътъ и великолепието сж били тѣй чужди и ненужни. И тѣ сж идѣли тѣй вѣкове, може би.

Заедно съ Рандевъ се спрѣхме въ низкитѣ и тъмни тронове покрай стенитѣ. Предъ насъ пристѣпваха войницитѣ. Гологлави, но запасани съ паласкитѣ и ножоветѣ си, безъ пушки само, тѣ запалваха свѣщи съ треперещи ржце и когато се прекръстваха предъ старитѣ, тъмни икони и се покланяха низко, виждахъ, какъ за минутка оставаха неподвижни, съ наведени глави и притворени очи, из-